

La vizito de la sinjorinoj de la bonkoreco

Alfons Olterdissen

La vizito de la sinjorinoj de la bonkoreco

Titolo	La vizito de la sinjorinoj de la bonkoreco
Aŭtoro	Alfons Olterdissen
Tradukis	Ivo Miesen
Kovrilbildo	Statuo farita de Willem Hofhuizen
Eldonis	Eldonejo Libera
Jaro	2020

Enkonduko

Jen rakonto tradukita el la regiona lingvo de Mastroîhto (Nederlande: *Maastricht*; en la limburga lingvo: *Mestreech*), ĉefurbo de la nederlanda provinco Limburgo.

Mastroîhto situas en la sudo de Limburgo kaj Mozo trafluas la urbon. La limburga lingvo havas proksimume 1 600 000 parolantojn. Kvankam la limburga lingvo ne estas unu normigita lingvo, sed grupo da dialektoj, ĝi ja estas rekonita laŭ la eŭropa traktato pri minoritataj lingvoj en 1997.

En la ĉi-suba mapo videblas la limburga regiono, kiu troviĝas parte en Nederlando, Belgio kaj Germanio.

La rakonto en tiu ĉi libreto estas originale verkita en la mastriîhta, kio estas klasifikita kiel urba dialekto el la limburga lingvo.

La verkaro de Alfons Olterdissen (1865-1923), verkisto, poeto kaj reĝisoro, apartenas al la plej konata literaturo en la Mastroîhta dialekto. La oficiala urba himno de Mastroîhto

estas prenta el opereto verkita de la sama aŭtoro.

La situo de la urbo Maastricht

La vizito de la sinjorinoj de la bonkoreco

Estis lunde matene kiam la printempa suneto por la unua fojo montris sian varmecon. Iometete agrablaj lumradioj eniris ian malvastan, malsekan flankan strateton de la foirplaco.

Majstro Baltus, maljuna pensiulo el la tiama Nederlanda Hindio¹ eliris la malhelan koridoron apogante sin sur siaj bastonoj. Li eliris la pordon por varmigi sian povran paralizitan korpon kaj kapti iom da freŝa aero. Li apogis sin per siaj bastonoj kontraŭ la pordo, trankvile foje rigardis laŭ la strateto kaj foje fermis okulojn por trankvile lasi la sunon al sia vizaĝo.

Por eviti ĉarojn enveni tra la enirejo de la strateto estis paliso al kiu apogis sin Jeannet 'la katino', ankaŭ sunumante sin. Ŝi rompis brakon kaj portis ĝin en vasta bandaĝo. Ŝi atente rigardis la situacion ĉar la sinjorinoj de la bonkoreco planis veni. Ŝi nepre estu preta por la vizito. Ŝiaj infanoj jam umadis nudpiede apud la domo. Anticipante la viziton ŝi ordonis ilin demeti ŝuojn kaj ŝtrumpojn. La infanoj, ili vagadetiis kaj enuis.

Neleke, la plej aĝa, suĉis sian dikfingron, trairis siajn maldikajn blondajn harojn kiuj pendis malordigita de sia kapo. Ŝi rondrigardis por trovi okupon. Ŝi vidis majstron Baltus starante kun fermitaj okuloj kaj ekstaris antaŭ lin por bone rigardi lin. Li malfermis okulojn kiam Neleke

---

¹ Nederlanda Hindio estis kolonio de Reĝlando Nederlando en la India Insularo. (1816-1949)

sufiĉe longe lin rigardis. Subite ŝi montris sian langon kaj diris - “Maltaŭgulo”.

Majstro Baltus ŝajnis ne aŭdi ŝin kaj preterrigardis ŝin. Al Neleke tio malplaĉis.

”Maltaŭgulo” ŝi denove diris.

”Silentu muknazulo!” majstro Baltus grumblis iritita. Por Neleke tio estis ordono vere komenci. ”Maljuna Maltaŭgulo!” ŝi plurfoje ripetis. Subite majstro Baltis senpacienciĝis. Li levis sian bastonon por bati Neleke sed malbonŝance li perdis sian tenon kaj ĝi falis sur la ŝtonojn. Tuj Neleke kaptis ĝin kaj kiel freneze, suprentirante la bastonon, komencis rondanci kaj daŭre kantis: ”Maljuna maltaŭgulo, maljuna maltauĝulo!”. Nun la bofilino de majstro Baltus elkuris la koridoron, fortiris bastonon el la manoj de Neleke kaj batis ŝian kapon. Malbonŝance Jeannet vidis tion de fore.

”Hej!” ŝi kriis, “Ne tuŝu mian infanon, batu viajn proprajn idojn!”

”Kial do ŝi turmentas tiun maljunulon”, la bofilino ŝin respondis.

”Kio okazas Jeannet?” demandis Janneske 'la ĝibulo', ŝia edzo, kiu ĵus revenis hejmen. Li ĉiun tagon pelas bestojn de la stacidomo ĝis la foirplaco kaj al la buĉejo.

”Nu”, diris Jeannet. “Ŝi ne tuŝu mian infanon, kalva malbelulino ŝi estas”. Kaj ŝi forviŝis per unu mano de Neleke la larmojn de la lentuga vizaĝo. Janneske ŝajnis koleron kaj murmuris “Damnaj virinaĉoj kun ilia ĉiama batalado, kaj ... ne plu faru aŭ mi okupiĝu pri la afero”. Li revenis al sia

pordo, ĵus vid-al-vide de tiu de la Nederlandhindo. La bofilino redonis la bastonon, Jeannet revenis al sia loko kun Nelleke tenante sian jupon. Ŝi ne volis disputi kiam la sinjorinoj estis venantaj. Kaj jes, tie ili venas. Bele vestitaj, ĉiuj kun notlibreto en sia mufo kaj plene sentantaj siajn distingitajn moŝtecojn farantaj siajn bonkorecajn laborojn. La unua, longa maldika fraŭlino kun granda nazo, la alia mallonga, dika, ĉiam montris siajn dentojn pro altaj supraj lipoj. Ili iris kvazaŭ de domo al domo kaj informiĝis ĉu ĉio bonordas, ĉu io bezonatas.

Majstro Baltus vidis ilin veni kaj malantaŭen saltis sur siaj bastonoj, reen al la koridoro, por averti sian bofilinon. Jeannet postiris ilin por atendi ilin. Scivolema ŝi restis rigardanta antaŭ ĉiu domo kie la sinjorinoj eniris. Nun estis la vico de la familio Baltus kaj poste ili venus ĉe ŝi.

La du fraŭlinoj iom da tempo restis ene, sed kiam ili elvenis ili nerigardante preterpasis Jeannet kaj eniris la sekvontan pordon.

Kio nun okazis al ŝi? Ŝi atendis ĝis la sinjorinoj ankaŭ tie eliris kaj ekstaris antaŭ ili.

"Momenton bonvolu", ŝi komencis, "kio okazas, ĉu vi ne venos ĉe mi?"

"Ne virineto", la plej longa fraŭlino respondis, 'ne hodiaŭ'.

"Kial?"

"Tio ne estas via afero", la dika fraŭlino diris kaj pensis ke ŝi povas fini la aferon sen pliaj klarigoj.

"Jes fikulino! Mi certe nenion ricevos? Jes, mi komprenas. La

klaĉulino vid-al-vide certe rakontis ke mi ebriis kiam mi rompis mian brakon. Fihundino. Tio certe kaŭzis tiun bestaĉon, via bofilineto, aĉa paralizita sekigita Nederlandhindo!” ŝi subite kriis kun forta akra voĉo al majstro Baltus. Li akompanis la sinjorinojn eksteren kaj nun denove okupis sian lokon en la suno. Baltus ne respondis, nur okulumis al la sinjorinoj kvazaŭ dirante “ni konas ŝin”. La virinoj profitis de la okazo por preterpasi Jeannet kaj laŭeble plej rapide eniris la sekvontan pordon, pensante ke ili perdis ŝin nun.

Tamen Jeannet ekstaris antaŭ la pordo rigardante la konduton de la sinjorinoj.

“Lasu la kovrilon sur via kaserolo, Triene, alikaze tiu alta scivolemulo la nazon enmetos por rigardi kion vi kuiris”, ŝi kriis enen. La alta fraŭlino ofendite eliris momenton por diri al Jeannet ke ŝi rakontu al la sinjorinoj kiel impertinenta ŝi estas kaj ŝi certe nenion plu ricevos.

Nun Jeannet vere koleriĝis.

“Triene!” ŝi vokis sian najbarinon, “rigardu la nazon de tiu virinaĉo, kvazaŭ papago! Se mi havus similan nazon, mi eĉ ne unu horon estus ekster la kanalo!”

La sinjorinoj taksis saĝe plej rapide fuĝi kaj foriris kun ruĝaj kapoj de la loĝejo de Triene. Sed nun ili vere havis problemojn, certe kiam la malalta dika forirante diris malhumile “Sed virineto, estas maldece. Ni raportos.”

“Rigardu, tiu dentaro ankaŭ ordonas. Vi rajtas forfuĝi kun viaj ĉemizoj kaj botoj, ĉu vi scias tion, mi nenion bezonas de vi, lupdentaraĉo, kaj ankaŭ ne de vi, nazreĝino kun velura

mantelo. Kia modelo, kvazaŭ ŝtopita, truita pluvtubo”.

La bofilino forpuŝis majstron Baltus, vidante ke Jeannet ricevis helpon de Janneske, kiu staris en la pordo, kaj Neleke, tenante ŝian jupon. La bofilino tuj enmiksiĝis.

“Lasu ŝin blasfemi, kara fraŭlino”, diris la bofilino. “Ni kutimas tion de tiu maldeculino. Ŝi ĉiam maltrankviligas la tutan strateton.”

“Estas lundo kaj tiam tiu sorĉistino ĉiam freneziĝas”, majstro Baltus aldonis. Al li estis promesita pajlosako. Apenaŭ li malfermis la buŝon kiam Janneske staris antaŭ li kun sia granda vizaĝo. “Eniru, majstro Baltus, kaj ne enmiksiĝu”, li kriis kolere. Majstro Baltus tuj du paŝojn antaŭeniris, reen al la koridoro.

“Ŝi kritikas la nazon de aliuloj, la bofilino daŭrigis. “La ruĝan nazegon antaŭ sia kapo ŝi ne havas hazarde. Ĉu ĝi estas ruĝa de blueco?”

“Kaj ŝi nenion ŝatas”, Jeannet primokas, “se ŝi nenion ricevas. Ŝi ankaŭ preferas kaserolon al telero de Donacsupo!”

Aŭdante la vorton 'supo' majstro Baltus antaŭensaltis denove: - “Nu, Sjannet”, li diris, “lasu la sinjorinojn. Ni ja manĝos de ili vintre.”

“Majstro Baltus, por la lasta fojo, eniru kaj ne intermiksiĝu”, avertis Janneske, staranta denove antaŭ la maljunulo, kiu denove timante malantaŭensaltis, en la koridoron.

“Ke ili mem manĝaĉu sian kaĉon”, kriis Jeannet, konkludante ke ŝi neniam plu ricevus pan- kaj supkartojn. Ŝi manĝaĉu sin malmola de la purigakvo. Ŝi bezonas tion. Lunde ŝi iras

laŭ la pordoj, almozetante, dimanĉe ili havas kolbason en la supo”

”Nu fraŭlino, ne kredu ŝin”, la bofratino petis, metante la manon sur sian koron kaj rigardante supren, kvazaŭ la ĉielo estas ŝia atestanto.

”Jes, kolbaso, ... en la supo ... kolbaso”, Jeannet daŭrigis, ĝoja ke ŝi finfine tuŝis la alian. ”Tiu aĉa ... aĉa ..“, ŝi ne trovis vorton sufiĉe ... aĉan.

”Panjo, rapide diru putino, alikaze ŝi diras”, incitis Neleke ŝin.

”Tia aĉa putino!” finis Jeannet.

Sed majstro Baltus nun taksis ke la najbaroj malice atakis la almozricevadon de lia familio. En unu paŝo li denove estis ĉe la pordo.

”Ŝi mensogas sinjorinoj, ŝi mensogas”, li protestis. ”Dum pli ol jaro ni ne vidis eĉ unu eron da kolbaso. Jeannet vi estas kadavraĉo.”

Apenaŭ la vorto eliris lian buŝon, Janneske lin per pugno batis sub la mentonon. Li falis kun siaj bastonoj en la koridoron, bruante kvazaŭ oni diŝjetis en la koridoro tutan keglaron.

Nun ankaŭ la bofilino koleris kaj en unu nura preno ŝi fortiris la ĉapelon de Jeannet de ŝia kapo, inkluzive harojn. Jeannet ne povis defendi sin pro sia rompita brako sed kriaĉis: ”Kolbaso!” Kiam ŝi ne plu povis sufiĉe rapide krie ŝi batis sin mem sur la buŝon, kriante “... jes... dimanĉe ... en la supo... kolbaso!”

La povraj sinjorinoj staris meze de cirklo da scivolemuloj

alvenintaj el ĉiuj anguloj.

"Nun aŭ neniam pensis la eta dikulino kaj kun granda rapideco ŝi puŝis sin tra la cirklo, sekvata de la altulino.

Havantaj kapojn kvazaŭ terpomoj ili forfuĝis de la strateto kaj nur trankviliĝis kiam ili vidis sur la foirplaco policiston, trankvile alvenantan por rigardi kien la homoj kuras. Fore ili ankoraŭ aŭdis Jeannet krei super ĉiuj – 'Kolbaso, Kooooolbaso!'"

La originala teksto

Het bezoek van de Dames van de Charité

Het waos op ne Maondagmurge, dat het veurjaorszunneke zien ierste wermde begos te laote veule en hei en dao e lekker sträolke doog neerkomme in het smal, vochtig sträotsje, dat op de Merret oetkwaom. Meister Baltus, nen awwe gepensjenerden oosgenger kwaom stokkenteere op zien krukke door den duustere gank nao de straotdeur gesukkeld um zien armzielig, laam korpus get te komme werme en ins e lugske te schuppe. Heer stiepede zieg met zien krukke tege den deurpos, loerde rustig ins op en aof, of pitsde z'n ougen en tuurke touw um ins op ze gemaak de zon op ze gezieg te laote schijne. Um de kare neet door te laote stond aan den ingank van het sträotsje ne paol en dao leunde noe Jeannet "de kat" tege en ploeyerde zieg oug e bitsje in de zon. Ze had nen erm gebroke en droog dee in e breid verband. Ze heel en oug in het zeil, want de dames van de Charité waoren op koms en dan moos ze zurge tot ze thoes waor veur de ontvangs. Heur kinder leepen al berreveuts um het hoes, want ze had ze bijtijds laote kousen en sjeun oetdoen met het oug op het bezoek en noe drentelde die rond de stop en verveelde zieg. Neleke, het ajdste stond op heuren doum te zoeke; klawde zieg al ins oet geweente de dun vlesse haore die in piezelkes um heure kop honge en loerde rond nao en aofleijing. Dao veel heur meister Baltus op, wie dee dao met z'n ouge touw stond en ze gonk vlak veur h'm stoon um h'm ins good op te numme. Sjus doog dee zien ouge ope wie Neleke h'm lang genog beloerd had. Opins staok ze heur tong oet en zag:

“Onnut”. Meister Baltus doog of heer het neet hoort en loerde euver heur eweeg, mà dat beveel Neleke neet.

“Onnut”, zag ze weer ins.

“Houw je smoel snotneus!” bromde noe meister Baltus geërgerd mè dat beveel Neleke tot ze aon de gank kos komme.

“Awwen onnut!” repeteerde ze nog e paar kiere. Opins verloor meister Baltus ze geduld. Heer lufde en kruk op om Neleke en peuter te geve, mà ongelukkigerwijs schoot ze h'm oet z'n han en ratelde op de straotstein. Met had Neleke ze te pakke en of ze opins bezete waos begos ze met de kruk in de huugde, wie en posjenel rond te danse en zong mer altied door:

“Awwen onnut, awwen onnut!” Noe kwaom Baltus zien sjoendogter door de gank oetgevlooge, reet Neleke de kruk oet heur han en gaof heur en gooi mep um heure kop. Ongelukkigerwijs zaog dat sjus Jeannet oet de veerte.

“Hullabah!” reep ze, “Blief met din fikke van me keend, slaag den eige jonge!”

“Wat lik ze dan deen awwe maan te transeneere”, geef de sjoendogter veur antwoord.

“Wat is het Jeannet?” vroeg toen Janneske de krof, heure maan, dee sjus nao hoes kwaom en dee veur z'n ambag de bieste van de statie van de Merret nao het slaghoes dreef.

“Bel”, zag Jeannet. “Wat heet zieg die aon me keend te kruije, zoe e kaal mirakel”. En ze veegde met heur ein hand Neleke de traone van ze sprotele snuutske. Janneske trok ze

groet gezieg in giftige ploetje en preutelde zoe get van: "Verdommese wiever, met hun geënzal altied, en ... neet mie gebeure, of ieg bemeij mieg ins demet" en trok toen zien 3 deurken in, wat sjus tegeneuver dat van den oosgenger gelege waos. De sjoendogter gaof de kruk trug en Jeannet hernaom heur aw plaots, met Nelleke aon heure rok, want ze wouw zieg noe neet kekele wijl de dames op koms waore. En jaowel, dao kwaome ze sjus aon. Sjiek aongekleid eeder met e notitiebeukske in hun moffel en gans doordronge van hun deftige weerdigheid, boe met ze hun charitabel werken doge. De ein, en lang mager juffrouw had een flinke neus, die wel get opveel en de ander, en korte, dikke, leet altied heur veurtan zien, umdat heur bovelip get opgetrokke waos. Ze gonge bekans van hoes tot hoes en informeerde zieg dao nao het ginnige, wat me al zoe nudig had. Meister Baltus zaog ze aonkomme en sprong agteroet op zien krukke de gank in, um zen sjoendogter agter te waarschouwe en Jeannet sleipde hun agternao, um ze aon heur deur in ontvangs te numme. Nuischierig bleef ze veur eeder hoes stoon kieke boe de dames al zoe ingonge. Noe waos de beurt aon de familie Baltus en dan zouwe ze wel bij heur komme. De twie juffrouwe bleve dao en tuurke binne, mà wie ze weer oetkwaome gonge ze met en opgestoke gezieg Jeannet veurbij en en deur weijer in. Wat zou heur noe euverkomme? Ze wagde tot oug dao de dames oetkwaome, en snooi hun toen de pas aof.

"En ougenblikke ezzebleef", begos ze, "wie zuut het oet, komt der neet ins bij mieg?"

"Neint, vrouwke", antwoorde de langste juffrouw, "vandaag neet".

“En dan boevuur neet?”

“Dat zien eur affeeres neet”, verklaorde de dikke juffrouw en meinde zonder weijer eksplikaties devan aof te komme. “Mè, jewel, popnel! Ieg krijg zeker niks? Jewel, dat begriep ieg! Die schintong van heijeuver heet uug zeker verteld dat ieg zaat bin gewees en dat ieg toen mienen erm hub gebroke. Zoe ne valen hond van e vrommes. Dat heet mieg zeker dat lekker dier van e sjoendogter van dieg gelap, lielijke lammen verdrugden oosgenger!” reep ze opins met ein hël kekel stum tege meester Baltus, dee de dames had oetgeleije gedoon en zien aaid pläotske in de zon weer had ingenomme. Baltus gaof gein antwoord en knikden en uigske tege de dames of heer wouw zegge: “Wij weten wel wie we voor hebben” en de dames profiteerde van de gelegenheid um langs Jeannet door te schievele en zoe gaw meugelik en deur weijer in te trekke in de meining, dat ze noe wel van heur verlos zouwe zien. Jeannet posteerde zieg evels veur de deur en keek wie de dames zieg binne benaome.

“Haw den deksel op diene ketel, Triene, anders stik dee lange pottiekieker heur neus d’r in um te zien wat ste gekook hubs”, reep ze nao binne, boe op de lang juffrouw hiel verontweerdig eve nao veure kwaom en Jeannet metdeilde tot ze ‘t ins aon de dames zou zegge wie astrant tot ze waar en tot ze zeker noets mie get zou kriege. Noe leep het Jeannet euver.

“Triene!” reep ze op heur naoberse, “beloer mieg die neus ins die dat wief heet, wat pappegej! Es ieg zoe’n neus had bleef ieg nog gein oor oet de kanaar!” De dames vonden

het raodzaam um zieg mer zoe gaw meuglik oet de riezter te maken en verlete met hoeg roei kup de woening van Triene. Mè, noe waore ze gans aon de heidene euvergelieverd veural wie de korte dikke in het langsgoon nog kordaot op heur maneer zag: “Foi, vrouke 't is ongepermiteerd. Veer zulle dreuver spreke”.

“Dao, dee schaarstand heet oug nog get te kommandeere. De kaans mieg met dien humme en dien klompe gestole weurde, wets ste dat, ieg hub van dieg niks nudig, lielik 4 wouvegebit, en van dieg oug neet, neuzekeuningin met diene vloere mantel aon. Wat e model tot dao lup, sjus en verstopde kanjel die leek”. Noe bemeugde zieg de sjoendogter demet, die meister Baltus op zij had geduid in dat Jeannet oug versterking kraog in de persoon van Janneske, dee in zien deurke verscheen en Neleke, dat aon heure scholk gong hange.

“Laot ze mer sjelle, m'n leef juffrouw”, zag de sjoendogter. “Dat zien veer van dat bagasje geweend. Ze zet altied het gans sträotsje op stelte.”

“'t Is weer Maandag en dan heeft dat wyf altijd de duivel in de prij”, veugde Meister Baltus dr aon touw, dee pas opgeschreve waos veur ne struzak. Koelik had er evels ziene mond ope gedoon of Janneske stond veur h'm met ze groet gezieg.

“Gaot in, meister Baltus, bemeugd uug dao neet met”, schriewden heer driftig, boe op meister Baltus verschrik twie sprung agteroet maakde de gank in.

“Die maag nog op ander lui hun neus sjokkeere”, gong de sjoendogter door. “Dee roejen tuitel dee ze zelfs veur heure

kop heet is oug neet van niks. Dee is roed van de blauwe?”

“En zij lus niks”, schimpde Jeannet, “es ze niks krijg. Ze heet oug liever e bakske es nen teleur Mommussop!” Op het woord “sop” kwaom Meister Baltus weer nao veure gesprongen:

“Kom, kom, Sjannet”, zag heer, “laat nouw de dames met vree. We motten er ‘s winters tog van vrete”.

“Meister Baltus, noe veur de leste kier, gaot in en bemeujd uug dao neet met”, waarschouwde Janneske, dee weer in eine wup met ze groet gezieg veur den awwe maan stond, dee oug weer van de schrik twie sprung agteroet de gank in maakde.

“Tot ze hunne rats mer zelfs vreete”, reep Jeannet, die het inveel dat veurtaan de kans op broed- en soppekaarte veur good verkeke waor. Tot zij dao zieg mer stief dr aon vrit, aon dat schotelwater. Die heet het anders nudig. ‘s Maondags lup ze met de kurf langs de deure en Zondags hubbe ze frikkedel in de sop”!

“Aog juffrouw, geluif zoe get tog neet”, betuigde de sjoendogter en ze lag en hand op heur hart, en keek nao bove, of ze den hiemel tot getuige naam.

“Jao, frikkedel, ... in de sop ... frikkedel”, gong Jeannet door, blij tot ze de ander geraak had.

“Zoe ne lielikke ... lielikke ...”, ze kos gei woord lielik ... genug vinden.

“Meer, zek gaw poddel, anders zeet zij het”, steukden heur Neleke op. – ...“Zoe ne lielikke poddel”! besloot Jeannet. Mè

meister Baltus vond noe aon dat z'n naoberse ne bedinkelikken aonvaol doog op de bedeiling van z'n familie. Met ne groete sprunk waos heer weer aon de deur.

“Ze liegt het, dames, ze liegt het”, protesteerden heer, “we hebben in geen jaar meer 'ne grummel frikkedel gezien. – Sjannet, je bent en kreng ...” Koelik had heer dat woord oet ziene mond of heer kraog van Janneske ne boks met ein voes onder zien kin, tot heer met krukken en al onderstebove veel met e spektakel of ze in de gank e speul keigele doorein smete. Noe leep oug de sjoendogter de gal euver en met ne lange greep klawde zij zieg vas in Jeannet heur muts en trok heur die van heure kop, met en ganse bussel haore de bij. Jeannet met heure kepotten erm kos zieg neet weere mè begos te schriewe:

“Fikkedel!” en wie ze ‘t neet mie gaw genug oet bringe kos klopde zij zieg al kekenteere met heur vrij hand op heure mond “... joa ... Zondags ... in de sop ... frikkedel!”

De erm dames stondte toen in ne groete krink van nuischierige, die van alle kante kwaomen aongezat.

“Noe of noets”, dag toen zeker de klein dikke en met en vaart boeueur eederein moos schuive drong ze door de krink gevolg door de lang. Met kup wie de piepers maakde ze tot ze het sträotsje oet kwaome en vooldte en ganse gerusstelling euver zieg komme wie ze op de Merret nen deender zaogen aon komme gewandeld, de eins kwaom loere woerum de lui zoe leepe. In de veerte hoordte ze nog altied Jeannet boven alles oetkeke “Frikkedel; Frikkede-è-è-èl!”